

Дитинство Тараса Григоровича Шевченка (1814-1828)

*Робота учнів 9-Б класу
ЗОШ №7 м. Ізмаїла
Тимошенка Олександра Сергійовича
та*

Кравцова Ігоря Олександровича

Вчитель:

Добрева Наталія Іванівна

2013

М. ІЗМАЇЛ

НАРОДЖЕННЯ

Тарас Шевченко народився 25 лютого (9 березня) 1814 року у селі Моринці. Проте після народження хлопчика родина переїхала до Кирилівки. Отже, батьківщиною Шевченка було с. Моринці, а не Кирилівка, як думали досі. Але підріс і пам'ятав себе він уже в Кирилівці, тому й усі дитячі спогади його пов'язані з цим селом.

РАННЄ ДИТИНСТВО

Про своє раннє дитинство поет згадує в одному з оповідань («Княгиня»), написаних ним на засланні. Спогади ці відносяться, мабуть, до п'ятишестилітнього віку Шевченка. Дивно тільки, що він не говорить тут нічого про свого матір, яка тоді ще була жива.

ДИТИНСТВО ПІСЛЯ СМЕРТІ МАТЕРІ

До смерті матері Шевченко, живучи під її опікою, не знав горя. Але після її смерті (1823 р.) у нього почалися ті життєві знегоди, які переслідували поета до самої могили.

Після смерті дружини у Шевченка-батька зосталося п'ятеро дітей: Микита, Катерина, Тарас, Ярина та Йосип. Останньому було десь півтора року. У селянському побуті вдівцю з такою сім'єю жити важко; потрібна жінка, яка б і по хазяйству поралась, і дітей доглянула. Тому природно, що невдовзі по смерті матері в сім'ю Шевченків увійшла мачуха. За народними поняттями, образ мачухи завжди пов'язується з чимось недобрим, егоїстичним: не добро внесла мачуха і в хату Шевченків...

НАВЧАННЯ У ДЯКА

Після смерті батька Шевченка віддали в школу до сільського дяка Бугорського, де він вивчив часослов і псалтир. Згодом він перейшов до священника Нестеровського, в якого навчився писати і потім чомусь знов повернувся до Бугорського. Мабуть, про цього наставника згадує Шевченко і в своєму «Письме» до редактора «Народного чтения», і в оповіданні «Княгиня».

ВІДНОСИНИ З СЕСТРАМИ

До сестер Тарас Григорович почував особливу любов: вони були єдиними друзями дитинства; з товаришами своїми Шевченко, за переказами, не любив водитися й до жодного з них не прив'язувався, як буває в дітей, навіть з братами-дітьми він був досить стриманий. Уся його дитяча прихильність зосереджувалася на сестрах. Старша з них, Катерина Григорівна, була нянькою поета і заміняла йому, як могла, покійну матір. Вона померла під час першої епідемії холери (1830). Найніжніше ставлення до меншої сестри, Ярини Григорівни, Шевченко зберіг до самої смерті. Приїжджаючи на батьківщину, він звичайно зупинявся у неї і завжди любив бесідувати з нею, як він її викупить, як вона з дітьми будуть вільними, як він влаштує її життя. Особливо багато на цю тему говорив Шевченко в останній свій приїзд у рідний край, 1859 року; але смерть не дала здійснити йому задушевні його бажання.

Сестра Тараса Шевченка - Катерина

РОДИНА МАЙБУТНЬОГО ПИСЬМЕННИКА

Батько Тараса Григоровича був грамотний і для свого середовища досить начитаний; розповідь його відзначалась релігійним характером; він любив переказувати життя святих і всіляких подвижників благочестя. Інший характер мала розповідь діда, живого свідка Коліївщини; всі герої цього кривавого епізоду української історії були йому добре відомі, і саме про них він любив святковими вечорами оповідати дітям і онукам. (Дід Тараса Григоровича помер у 40-х роках, маючи десь 115 років.)

ПОЧАТОК ХУДОЖНЬОЇ КАР'ЄРИ

З дитячих років у Тараса Григоровича особливо була помітна пристрасть до малювання: де тільки можна було, на стінах, дверях, воротах, Шевченко завжди малював вуглиною чи крейдою. У школі, коли він уже міг придбати папір і олівець, ця пристрасть розвинулася в ньому ще більше. Підтримуваний цією пристрастю і водночас втративши всяке терпіння зносити далі шкільне життя, Шевченко втік у Лисянку до диякона-маляра, але й тут йому важко було ужитися, як видно з автобіографічного листа до редактора «Народного чтения». У цьому ж листі Шевченко говорить, що з Лисянки він перейшов у Тарасівну, де сподівався знайти пристанище в іншого маляра-дядька; той визнав Шевченка нездатним до малярства і тим самим примусив його повернутися додому в Кирилівку.

ПОДАЛЬША ДОЛЯ

Тарас Григорович пішов у м. Вільшану, де мешкав Енгельгардтів управитель Дмитренко, і почав просити посвідку на проживання у хлебнівського маляра. Дмитренко, розговорившись із хлопчиком і помітивши його меткість, замість того, щоб видати посвідку, узяв Тараса Григоровича собі в прислуги.

Незабаром приїхав на батьківщину сам поміщик, і доля поета була вирішена: він був переведений до пана у кімнатні козачки. Це було в 1829 році. Цією подією закінчився перший період життя Шевченка.

A painting depicting a family in a rustic, possibly rural, setting. A woman in a white blouse and red skirt stands on the left, holding a young child. A man in a white shirt and yellow pants stands on the right, also holding the child. The background shows a simple building with a window and a dark, overhanging roof. The overall tone is warm and intimate.

ДЯКУЄМО ЗА УВАГУ!!!